

Byla C-137/19**Prašymas priimti prejudicinį sprendimą****Gavimo data:**

2019 m. vasario 20 d.

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas:

Conseil d'État (Belgija)

Sprendimo dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą priėmimo data:

2019 m. sausio 31 d.

Apeliantas:

B. M. O.

Kita apeliacinio proceso šalis:

Belgijos valstybė

**CONSEIL D'ÉTAT (VALSTYBĖS TARYBA), ADMINISTRACINIŲ BYLŲ
SKYRIUS.**

<...>

<...>

<...>

<...> [administracinės nuorodos]

I. Skundo dalykas

1. 2018 m. kovo 8 d. pateiktu apeliaciniu skundu B. M. O. prašo panaikinti 2018 m. sausio 31 d. *Conseil du contentieux des étrangers* (Užsieniečių bylų taryba) sprendimą <...> byloje 154.068/III.

<...>

2. <...> (orig. p. 2)

<...>

3. <...> [Procesinė informacija]

IV. Bylai nagrinėti naudingos faktinės aplinkybės

4. Iš skundžiamo sprendimo išvadų matyti, kad kita apeliacinio proceso šalis, atsakydama į 2013 m. gruodžio 9 d. apelianto antrąjį prašymą išduoti vizą siekiant šeimos susijungimo, pateiktą Belgijos ambasadai Dakare, 2014 m. kovo 25 d. atmetė šį prašymą remdamasi tuo metu galiojusia 1980 m. gruodžio 15 d. *Loi sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement (orig. p. 3) des étrangers* (Įstatymas dėl užsieniečių atvykimo į šalį, įsikūrimo ir buvimo šalyje bei išsiuntimo iš jos) 10ter straipsnio 3 dalimi, nes užsienietis naudojo neteisingą ar klaidinančią informaciją, netikrus ar suklastotus dokumentus, sukčiavo arba naudojo kitas lemiamos reikšmės neteisėtas priemones, kad gautų prašomą leidimą gyventi šalyje ilgiau kaip tris mėnesius, kadangi prašymas pagrįstas gimimo liudijimu, kuriame nurodyta, kad apeliantas gimęs 1996 m. sausio 20 d., o jo tėvas, prašydamas suteikti prieglobstį Belgijoje, buvo nurodęs, kad apeliantas gimęs 1994 m. sausio 20 d.

Skundžiamu sprendimu atmetas ieškinyš dėl sprendimo vykdymo sustabdymo ir panaikinimo, nes nenustatytas suinteresuotumas; jame nuspręsta, kad net pripažinus, jog apeliantas gimęs 1996 m. sausio 20 d., kaip jis tvirtina ieškinyje, tuo atveju, jeigu sprendimas būtų panaikintas ir kita apeliacinio proceso šalis turėtų priimti naują sprendimą, ji galėtų tik padaryti išvadą, kad prašymas išduoti vizą yra nepriimtinas, nes suėjus aštuoniolikai metų apeliantas „nebeatitinka sąlygų, numatytų nuostatose, kurias jis reikalauja taikyti“.

V. Teisinis pagrindas

Apelianto argumentai

5. Apeliantas pateikia vienintelį pagrindą, t. y. kad padaryta akivaizdi vertinimo klaida ir pažeisti 1980 m. gruodžio 15 d. Įstatymo dėl užsieniečių atvykimo į šalį, įsikūrimo ir buvimo šalyje bei išsiuntimo iš jos 10 straipsnio 1 dalies 4 punktas, 12bis, 39/2, 39/56 ir 39/65 straipsniai <...>, Žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencijos 6, 8 ir 13 straipsniai, Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 47 straipsnis, 2003 m. rugsėjo 22 d. Tarybos direktyvos 2003/86/EB dėl teisės į šeimos susijungimą 4, 5 ir 8 straipsniai, vienodo požiūrio <...>, vaiko intereso svarbos <...> ir teisinio saugumo principai.
6. Pirmojoje pagrindo dalyje jis tvirtina, kad skundžiamas sprendimas nepakankamai motyvuotas, nes pirmosios instancijos teismas pateikė vertinimą vietoj kitos apeliacinio proceso šalies, iš anksto nusprendęs, kokį sprendimą ji galėtų priimti, jeigu teisės aktas būtų pakeistas. Apeliantas pažymi, kad siekiant nustatyti, ar išliko jo suinteresuotumas pareikšti ieškinį, reikėjo nagrinėti klausimą, kada turi būti vertinamos sąlygos dėl amžiaus, nustatytos minėto 1980 m. gruodžio 15 d. įstatymo 10 straipsnyje, ir stengiasi įrodyti, kad, priešingai, nei konstatuota

sprendime, šios sąlygos turi būti įvykdytos tuo metu, kai teikiamas prašymas. **(orig. p. 4)**

Apeliantas nurodo, kad kita apeliacinio proceso šalis aiškiai pripažino, jog turėjo iš esmės nuspręsti atsižvelgdama į situaciją, buvusią tą dieną, kurią jis pateikė prašymą leisti gyventi šalyje, nes pirmosios instancijos teisme užginčyto teisės akto priėmimo dieną jis jau buvo pilnametis; vis dėlto sprendimas, kuriuo atmestas prašymas, nepagrįstas šia aplinkybe ir kita apeliacinio proceso šalis administraciniame teisme nesirėmė argumentu, susijusiu su suinteresuotumo nebuvimu. Apeliantas primena, kad panaikinimo atveju institucijai, turinčiai priimti naują sprendimą, suteikiamas naujas terminas, kuris yra toks pat kaip iš pradžių jos turėtas terminas, ir kad tam tikru požiūriu „panaikinimas atgaline data taip pat reiškia, kad panaikinamas praėjęs terminas“; jis mano, kad pagrįstai negali būti kitaip, kiek tai susiję su leidimo gyventi šalyje prašančio užsieniečio amžiumi, „juo labiau tuomet, kai dėl šio amžiaus būtent ir atsiranda teisė gyventi šalyje“, kaip yra šiuo atveju, nes jam nebuvo suėję aštuoniolika metų tuo metu, kai jis pateikė prašymą leisti gyventi šalyje.

Apeliantas remiasi 2010 m. vasario 25 d. Užsieniečių bylų tarybos sprendimu <...> siekdamas pabrėžti, kad „įstatymo 10 straipsnyje nurodytoms kategorijoms priklausantys asmenys turi teisę gyventi Belgijoje ir ši teisė jiems pripažįstama vykdant minėto 1980 m. gruodžio 15 d. įstatymo 12*bis* straipsnyje numatytą procedūrą, todėl galima daryti išvadą, kad šios teisės pripažinimas yra deklaratyvaus pobūdžio ir kad dėl tokio pobūdžio nustatytos sąlygos turi būti įvykdytos tuo metu, kai pateikiamas prašymas pripažinti teisę gyventi šalyje, o ne tenkinamos iki pat sprendimo pripažinti šią teisę priėmimo, išskyrus sąlygas, kurios gali priklausyti nuo prašymo teikėjo ar globėjo valios (sąlyga dėl minimalaus arba maksimalaus amžiaus prie jų nepriskiriama) <...>, priešingu atveju kiltų rizika, kad teisės gyventi šalyje pripažinimas priklausys nuo geros institucijos valios ir nuo to, kaip operatyviai ji nagrinės prašymą“.

7. Be abejo, apeliantas yra susipažinęs su 2016 m. spalio 18 d. Valstybės Tarybos sprendimu <...>, kuriame pripažinta, kad minėto įstatymo 10 straipsnio 1 dalies pirmos pastraipos 4 punkte numatyta sąlyga dėl amžiaus turi būti vertinama „tuo metu, kai institucija priima sprendimą“, nes „nėra jokios rizikos. Direktyvos 2003/86 5 straipsnio 4 dalyje valstybėms narėms yra nustatytas terminas sprendimui priimti; šeimos susijungimo prašantys užsieniečiai šį terminą žino. Vadinasi, prašymo teikėjai turi laiku pateikti prašymą leisti gyventi šalyje, kad iki termino pabaigos jie būtų nepilnamečiai, taigi turėtų teisę į šeimos susijungimą“; tačiau apeliantas kritikuoja šią poziciją, kurioje atsižvelgiama tik į terminą, nustatytą sprendimui dėl prašymo leisti gyventi šalyje esmės priimti pagal įstatymo 10 straipsnį, o prašymo priimtinumui nagrinėti netaikomas joks privalomas terminas, taigi iš tikrųjų kyla rizika, nes „toku atveju teisė į šeimos susijungimą gali **(orig. p. 5)** priklausyti vien nuo to, kaip operatyviai veikia institucija“. Jis priduria, kad Valstybės Tarybos pozicija nelabai suderinama „su principais, kuriuos siekia saugoti ES teisės aktų leidėjas“; atsižvelgiant į minėtos Direktyvos 2003/86/EB 4 straipsnio 1 dalies c punktą, siejamą su 6 dalimi, šis

leidėjas „norėjo nustatyti, kad nepilnamečių vaikų amžiaus kriterijus yra nagrinėjamas tuo metu, kai pateikiamas jų prašymas leisti gyventi šalyje“.

8. Be to, apeliantas, norėdamas pabrėžti, kad Europos Sąjungos Teisingumo Teismas siekia užtikrinti „Sąjungos teisės veiksmingumą“, laikytis vienodo požiūrio ir teisinio saugumo principų, „atsižvelgti į vaiko interesą, kuris yra svarbiausias vykdant šeimos susijungimą, ir užtikrinti, kad prašymų dėl šeimos susijungimo nagrinėjimo rezultatai nepriklausytų vien nuo institucijos operatyvumo“, remiasi Teisingumo Teismo 2014 m. liepos 17 d. sprendimu byloje *Marjan Noorzia / Austrija* (C-338/13) ir 2018 m. balandžio 12 d. sprendimu byloje *A ir S / Nyderlandai* (C-550/16), kurie atitinkamai susiję su „sutuoktinių, pateikusių prašymą dėl šeimos susijungimo, amžiaus kriterijaus nagrinėjimo laiku“ ir su tuo, ar „trečiosios šalies pilietis arba asmuo be pilietybės, kuris neturėjo 18 metų atvykimo į valstybės narės teritoriją ir prieglobsčio prašymo toje valstybėje pateikimo momentu, bet kuris vykstant prieglobsčio procedūrai sulaukia pilnametystės ir vėliau jam suteikiamas prieglobstis“, yra laikomas „nepilnamečiu“, kad galėtų siekti šeimos susijungimo.
9. Apeliantas daro išvadą, kad „reikalavimas nepilnametystės sąlygą tenkinti tiek tuo metu, kai pateikiamas prašymas leisti gyventi šalyje, tiek institucijai priimant sprendimą, reiškia, kad prašymo patenkinimas priklauso ne nuo jo pateikėjui priskirtinų aplinkybių, o nuo administracinės institucijos, ir tai prieštarauja abiem Teisingumo Teismo sprendimams bei generalinio advokato išvadai <...> ir pažeidžia tris pirma nurodytus principus, taip pat vaiko intereso apsaugos principą“; kad „pagal nurodytą [Valstybės Tarybos] sprendimą vaikas savo prašymą dėl šeimos susijungimo turėtų pateikti likus ne devyniems mėnesiams, o penkiolikai mėnesių iki pilnametystės (nes taikant įstatymo 12*bis* straipsnio 2 dalies penktą pastraipą devynių mėnesių terminą galima du kartus pratęsti) ar net <...> 18 mėnesių arba ilgesniam laikotarpiui (nes taikant įstatymo 12*bis* straipsnio 2 dalies antrą pastraipą devynių mėnesių terminas pradedamas skaičiuoti tik pripažinus prašymą priimtinu ir patvirtinus, kad gauti visi dokumentai)“; kad „taip pat, jeigu, kaip šiuo atveju, sprendimas atmesti prašymą dėl šeimos susijungimo būtų apskūstas Užsieniečių bylų taryboje, kiltų didelė rizika, kad vaikas neteks suinteresuotumo net prieš teismui nusprendžiant dėl priimto sprendimo teisėtumo“; (**orig. p. 6**) kad „panaikinus sprendimą atsakovas galėtų dar kartą laimėti laiko, taigi vaiko teisė į šeimos susijungimą niekada nebūtų pripažinta“ ir kad „atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, 2016 m. spalio 18 d. [Valstybės Tarybos] sprendimas <...> negali būti aiškinamas taip, kad pagal jį pilnametystės sąlyga, nustatyta įstatymo 10 straipsnio 1 dalies 4 punkte, apskritai turi būti patenkinta tiek prašymo leisti gyventi šalyje pateikimo momentu, tiek institucijai *in fine* nusprendžiant dėl šio prašymo pagrįstumo“.
10. <...> [Apelianto pasiūlymas dėl prejudicinių klausimų]
11. Antroje dalyje pagrindo dalyje apeliantas taip pat tvirtina, kad teismo *a quo* sprendimas nepakankamai motyvuotas, nes apeliantas taip pat galėjo būti suinteresuotas tuo,

kad būtų pripažintas jo giminystės ryšys su tėvu, kuriam leista gyventi Belgijoje, o „teismas *a quo* nenagrinėjo šio netiesioginio suinteresuotumo“.

Iš esmės jis pažymi, kad pirmosios instancijos teisme užginčytame administraciniame akte „abejojama tik dėl jo ir tėvo giminystės ryšio, taip pat pateiktuose dokumentuose nurodytos gimimo datos“; kad ieškiniu dėl sprendimo vykdymo sustabdymo ir panaikinimo buvo siekiama įrodyti, jog tiek vaiko ir tėvo giminystės ryšys, tiek nurodytas amžius iš tikrųjų yra įrodyti bylos dokumentais, ir kad pirmosios instancijos teismas turėjo kelti klausimą dėl turimo netiesioginio suinteresuotumo, t. y. dėl naudos, kurią apeliantas galėjo gauti panaikinus sprendimą, siekdamas, kad būtų pripažintas jo ir tėvo giminystės ryšys: šiuo pripažinimu būtų galima tinkamai remtis nagrinėjant naują prašymą leisti gyventi šalyje, nors ir pagal kitą teisinį pagrindą. Apeliantas taip pat pabrėžia savo moralinį suinteresuotumą tuo, kad būtų panaikintas jam žalingas teisės aktas. (orig. p. 7)

Kitos apeliacinio proceso šalies argumentai

12. Kita apeliacinio proceso šalis mano, kad apeliacinio skundo pagrindas nepriimtinas tiek, kiek jis grindžiamas minėto 1980 m. gruodžio 15 d. įstatymo 10 straipsnio 1 dalies 4 punkto ir 12bis, 39/2, 39/56 bei 39/65 straipsnių, Žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencijos 8 straipsnio, Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 47 straipsnio ir Konstitucijos 10 bei 11 straipsnių pažeidimu, nes neįrodyta, kaip pirmosios instancijos teismas pažeidė šias nuostatas, taip pat nepriimtinas tiek, kiek yra grindžiamas minėtos Direktyvos 2003/86/EB 5 ir 8 straipsnių pažeidimu, nes nenurodyta, kad šios nuostatos nebuvo tinkamai perkeltos į nacionalinę teisę arba veikia tiesiogiai, ir tiek, kiek jis siejamas su teisinio saugumo principo, kuris taikomas tik aktyviai veikiančios institucijos teisės aktams, pažeidimu.
13. Dėl pirmosios pagrindo dalies kita apeliacinio proceso šalis pažymi, kad, kaip nurodyta skundžiamame sprendime, apeliantas tik „rėmėsi pirmosios instancijos teismo pateiktu vertinimu“, taigi reikalaudamas pripažinti išlaikytą suinteresuotumą pareikšti ieškinį jis niekada neteigė, kad minėto 1980 m. gruodžio 15 d. įstatymo 10 straipsnio 1 dalies pirmos pastraipos 4 punkte numatyta sąlyga dėl amžiaus turėjo būti vertinama tuo metu, kai pateiktas prašymas išduoti vizą; vadinasi, apeliaciniame skunde pateikti kaltinimai, nesusiję su viešąja tvarka, yra nauji, todėl pirmoji pagrindo dalis yra nepriimtina. Kita apeliacinio proceso šalis priduria, kad pirmosios instancijos teismas turi savarankiškai įvertinti, ar išlaikytas suinteresuotumas pareikšti ieškinį, ir Valstybės Taryba negali ginčyti šio vertinimo; kad aplinkybė, jog ji Užsieniečių bylų taryboje nepateikė nesuinteresuotumu grindžiamo argumento, yra nesvarbi, nes klausimas dėl suinteresuotumo pareikšti ieškinį susijęs su viešąja tvarka; kad negalima teigti, jog ji pritarė argumentui, kad sąlyga dėl amžiaus turi būti vertinama tuo metu, kai pateiktas prašymas, nes iš ginčijamo administracinio akto aiškiai matyti, kad remiantis faktinėmis aplinkybėmis įrodytas siekis apeiti

įstatymo nuostatas, „pagal kurias neleidžiama vykdyti šeimos susijungimo, jeigu vaikai yra vyresni negu 18 metų“.

14. Priminusi minėto 1980 m. gruodžio 15 d. įstatymo 10 straipsnio 1 dalies pirmos pastraipos 4 punkto nuostatą, kita apeliacinio proceso šalis pažymi, kad pirmosios instancijos teismas niekaip iš anksto nepateikia sprendimo, kurį galėtų priimti institucija, ir neveikia vietoj šios institucijos, o tik konstatuoja, kad neįvykdyta viena iš įstatyme įtvirtintų sąlygų, taikomų siekiant gauti prašomą teisę, ir daro teisingą išvadą dėl nesuinteresuotumo pareikšti ieškinį, nes institucija turi taikyti jai priimant sprendimą galiojusius teisės aktus ir negali priimti sprendimo *contra legem*, ir kad įstatymas yra aiškus – jame nustatyta, kad nesusituokęs globėjas, kuriam leista gyventi šalyje, vaikas privalo „atvykti gyventi“ (orig. p. 8) su globėju prieš jam sukankant 18 metų, o „ne kad šis vaikas pradėtų procedūrą prieš jam sukankant 18 metų“. Kita apeliacinio proceso šalis nurodo Valstybės Tarybos jurisprudenciją siekdama pabrėžti, kad „[n]ors nagrinėjama teisė egzistuoja prieš ją pripažįstant, vis dėlto ji gali būti pripažinta, tik jeigu užsienietis šią teisę išlaiko“ ir kad „[j]eigu užsienietis tenkino įstatyme įtvirtintas sąlygas, tačiau jų nebetenkina, [institucija] negali pripažinti teisės, kuri pagal įstatymą užsieniečiui nebesuteikiama“. Dėl pirmosios pagrindo dalies, kita apeliacinio proceso šalis daro išvadą, kad nereikia pateikti prejudicinių klausimų Europos Sąjungos Teisingumo Teismui.
15. Dėl antrosios pagrindo dalies kita apeliacinio proceso šalis atsako, kad pirmosios instancijos teismas, konstatavęs nesuinteresuotumą pareikšti ieškinį, neturėjo nuspręsti dėl apelianto argumentų esmės ir patvirtinti grynai hipotetinio jo suinteresuotumo; kad bendrosios kompetencijos teismai vieninteliai turi kompetenciją nagrinėti prieštaravimus dėl kompetentingos institucijos atsisakymo vykdyti užsienio teisės aktą ir kad ji dar kartą pažymi, jog argumentas yra naujas.

Valstybės Tarybos sprendimas

Taikytini teisės aktai

16. Apeliantas Užsieniečių bylų taryboje apskundė sprendimą, kuriuo atsisakoma išduoti vizą siekiant šeimos susijungimo; šią vizą jis prašė išduoti pagal nagrinėjamu atveju taikomą 1980 m. gruodžio 15 d. Įstatymo dėl užsieniečių atvykimo į šalį, įsikūrimo ir buvimo šalyje bei išsiuntimo iš jos 10 straipsnio 1 dalies pirmos pastraipos 4 punktą, kuriame nustatyta:

„10 straipsnio 1 dalis. Atsižvelgiant į 9 ir 12 straipsnių nuostatas, Karalystėje gyventi ilgiau kaip tris mėnesius pagal įstatymą leidžiama šiems asmenims:

<...>

4. toliau nurodytiems užsieniečio, kuris bent dvylika mėnesių turi leidimą gyventi Karalystėje neribotą laiką arba bent dvylika mėnesių turi leidimą joje įsikurti, šeimos nariams. Šis dvylikos mėnesių terminas panaikinamas,

jeigu santuoka arba registruota partnerystė jau buvo sudarytos prieš užsieniečiui, pas kurį asmuo ketina persikelti, atvykstant į Karalystę arba jeigu tokie asmenys turi bendrą nepilnametį vaiką, arba jeigu tai yra užsieniečio, kuris pripažintas pabėgėliu ar kuriam suteikta papildoma apsauga, šeimos nariai:

– užsieniečiui sutuoktiniui arba užsieniečiui, su kuriuo jis yra sudaręs registruotą partnerystę, Belgijoje prilyginamą santuokai, kai jis atvyksta gyventi su juo, jei abu šie asmenys yra vyresni nei dvidešimt vienerių metų. Šis minimalus amžius sumažinamas iki aštuoniolikos metų, jeigu santuoka arba, prireikus, registruota partnerystė jau buvo sudarytos prieš užsieniečiui, pas kurį asmuo ketina persikelti, atvykstant į Karalystę;

– aštuoniolikos metų nesulaukusiems ir nesusituokusiems jų vaikams, kurie atvyksta gyventi su jais; **(orig. p. 9)**

– užsieniečio, pas kurį asmuo ketina persikelti, sutuoktinio arba pirmoje įtraukoje nurodyto registruoto partnerio vaikams, atvykstantiems gyventi kartu su juo, nesulaukusiems aštuoniolikos metų ir nesusituokusiems, jeigu užsienietis, pas kurį asmuo ketina persikelti, jo sutuoktinis arba registruotas partneris turi vaiko globos teises ir jį išlaiko, o bendros globos atveju – jeigu kitas globos teises turintis asmuo davė sutikimą.“

17. Ginčijamas sprendimas atsisakyti išduoti vizą pagrįstas to paties įstatymo 10ter straipsnio 3 dalimi (nagrinėjama atveju taikomos redakcijos); joje numatyta, kad „ministras arba jo įgaliotas asmuo gali nuspręsti atmesti prašymą leisti gyventi šalyje ilgiau kaip trejus metus <...>, jeigu užsienietis <...> naudojo neteisingą ar klaidinančią informaciją, netikrus ar suklastotus dokumentus, sukčiavo ar naudojo kitas lemiamos reikšmės neteisėtas priemones, kad gautų prašomą leidimą gyventi šalyje <...>“.
18. Dėl suinteresuotumo Užsieniečių bylų taryboje pareikšti ieškinį to paties įstatymo 39/56 straipsnyje nustatyta, kad „užsienietis 39/2 straipsnyje nurodytus ieškinius Taryboje gali pareikšti pagrindęs žalą arba suinteresuotumą“.

Dėl antrosios dalies

19. Minėto 1980 m. gruodžio 15 d. įstatymo 39/56 straipsnyje nurodytą suinteresuotumą subjektas privalo turėti tuo metu, kai pareiškia ieškinį, ir išlaikyti jį iki sprendimo paskelbimo.

Taisyklės dėl ieškinio priimtumo, įskaitant suinteresuotumą pareikšti ieškinį, yra susijusios su viešąja tvarka. Vis dėlto, net jeigu skundo pagrindas pagrįstas su viešąja tvarka susijusia nuostata, per apeliacinį procesą juo gali būti teisėtai remiamasi tik tuomet, jeigu administraciniame teisme pateiktas konkretaus klausimo argumentavimas buvo grindžiamas šiam pagrindui įvertinti būtinomis faktinėmis aplinkybėmis ir administracinis teismas šias aplinkybes konstatavo

arba jos pateiktos bylos dokumentuose, į kuriuos gali atsižvelgti Valstybės Taryba.

Nagrinėjamu atveju sprendime nurodyta (ir šiuo klausimu jis nekritikuojamas), kad per teismo posėdį apeliantai buvo pateiktas klausimas dėl suinteresuotumo pareikšti ieškinį ir kad apeliantai, kalbėdamas apie savo suinteresuotumo išlaikymą, „tik“ „rėmėsi Užsieniečių bylų tarybos vertinimu“. Administracinio sprendimo teisėtumą nagrinėjančiam teismui nebuvo nurodyta nė viena aplinkybė (kaip antai moralinis suinteresuotumas arba suinteresuotumas, kad būtų pripažinti apelianto ir jo tėvo giminystės ryšiai), pateikta apeliacinio skundo pagrindo antrojoje dalyje reikalaujant pripažinti išlaikytą suinteresuotumą pareikšti ieškinį dėl sprendimo vykdymo sustabdymo ir panaikinimo.

Antroji vienintelio pagrindo dalis yra nepriimtina. (orig. p. 10)

Dėl pirmosios dalies

20. Dėl pirmosios dalies priimtumo apeliantai pateikia pakankamai informacijos, kodėl, jo nuomone, skundžiamu sprendimu pažeisti minėto 1980 m. gruodžio 15 d. įstatymo 10 straipsnio 1 dalies pirmos pastraipos 4 punktas ir 39/56 straipsnis; apeliantai pažymi, kad, priešingai, nei nuspręsta skundžiamame sprendime, jis iš tikrųjų buvo suinteresuotas pareikšti ieškinį dėl panaikinimo, nes, be kita ko, „1980 m. gruodžio 15 d. Įstatymo dėl užsieniečių atvykimo į šalį, įsikūrimo ir buvimo šalyje bei išsiuntimo iš jos 10 straipsnyje nustatytos sąlygos dėl amžiaus turi būti įvykdytos tuo metu, kai teikiamas prašymas leisti gyventi šalyje“, – šis klausimas plačiau aptariamas nurodant Užsieniečių bylų tarybos sprendimus, kritikuojant 2016 m. spalio 18 d. Valstybės Tarybos sprendimą, kuriame nuspręsta priešingai, ir pateikiant pastabų dėl minėtos Direktyvos 2003/86/EB 4 straipsnio 1 dalies c punkto, kuris į nacionalinę teisę perkeltas minėto 1980 m. gruodžio 15 d. įstatymo 10 straipsnio 1 dalies pirmos pastraipos 4 punktu, taip pat dėl dviejų Europos Sąjungos Teisingumo Teismo sprendimų, susijusių su šeimos susijungimo problema.
21. Be to, aplinkybė, kad apeliantai, administracinio sprendimo teisėtumą nagrinėjančio teismo paprašytas paaiškinti savo suinteresuotumo pareikšti ieškinį išlaikymą, tik „rėmėsi Užsieniečių bylų tarybos vertinimu“, nereiškia, kad apeliantai negali plačiau suformuluoti apeliacinio skundo pagrindo, grindžiamo tuo, kad skundžiamu sprendimu pažeista sąvoka „suinteresuotumas pareikšti ieškinį“, ir susijusio su viešąja tvarka, nes Valstybės Taryba turi patikrinti, ar skundžiamu sprendimu, kuriame ieškinys pripažintas nepriimtinu nesant suinteresuotumo, nepažeista minėto 1980 m. gruodžio 15 d. įstatymo 39/56 straipsnyje nurodyto suinteresuotumo sąvoka; tai darydama Valstybės Taryba ne savo vertinimu pakeičia administracinio sprendimo teisėtumą nagrinėjusio teismo vertinimą, o vertina skundžiamo sprendimo teisėtumą.

Atsižvelgiant į tai, pirmoji pagrindo dalis yra priimtina.

22. Pagal minėto 1980 m. gruodžio 15 d. įstatymo 10 straipsnio 1 dalies pirmos pastraipos 4 punktą teisė gyventi šalyje ilgiau kaip tris mėnesius pripažįstama toliau nurodytiems užsieniečių, kurie turi leidimą gyventi Karalystėje neribotą laiką, šeimos nariams: „aštuoniolikos metų nesulaukusiems ir nesusituokusiems jų vaikams, kurie atvyksta gyventi su jais“. Be to, to paties įstatymo 12*bis* straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad „užsienietis, nurodęs, jog yra patekęs į vieną iš 10 straipsnyje numatytų situacijų, turi pateikti prašymą kompetentingai savo gyvenamosios ar buvimo vietos užsienyje Belgijos diplomatinei ar konsulinei įstaigai“, o tos pačios nuostatos 2 dalies trečioje pastraipoje, taikytoje priimant pirmosios instancijos teisme užginčytą administracinį aktą, numatyta, kad institucija savo sprendimą turi priimti (**orig. p. 11**) per nustatytą terminą, iš esmės „per šešis mėnesius nuo prašymo pateikimo dienos“.
23. Taigi 1980 m. gruodžio 15 d. įstatymo 10 straipsnio 1 dalies pirmos pastraipos 4 punkte užsieniečiui, atitinkančiam šioje nuostatoje nustatytas sąlygas, suteikiama teisė į šeimos susijungimą.

Siekiant nuspręsti dėl pirmosios pagrindo dalies reikia nustatyti, kokie yra Sąjungos teisėje, visų pirma minėtoje 2003 m. rugsėjo 22 d. Tarybos direktyvoje 2003/86/EB, numatyti reikalavimai.

Šios direktyvos 4 straipsnyje, be kita ko, nustatyta:

„1. Pagal šią direktyvą ir laikydamosi IV skyriuje, taip pat 16 straipsnyje nustatytų sąlygų valstybės narės leidžia atvykti ir gyventi šiems šeimos nariams:

- a) globėjo sutuoktiniui;
- b) globėjo ir jo(s) sutuoktinio nepilnamečiams vaikams, įskaitant vaikus, įvaikintus atitinkamoje valstybėje narėje kompetentingos institucijos priimtu sprendimu arba sprendimu, kuris yra automatiškai įvykdomas dėl tos valstybės narės tarptautinių įsipareigojimų ar turi būti pripažintas pagal tarptautinius įsipareigojimus;
- c) nepilnamečiams vaikams, įskaitant globėjo įvaikintus vaikus tais atvejais, kai globėjui priklauso jų globa ir vaikai yra jo ar jos išlaikomi. Valstybės narės gali leisti susijungimą su vaikais, kurių globa dalijamasi, jeigu ta kita šalis, su kuria dalijamasi globa, yra davusi savo sutikimą;
- d) nepilnamečiams vaikams, įskaitant sutuoktinio įvaikintus vaikus tais atvejais, kai sutuoktiniui priklauso jų globa ir vaikai yra jo ar jos išlaikomi. Valstybės narės gali leisti susijungimą su vaikais, kurių globa dalijamasi, jeigu ta kita šalis, su kuria dalijamasi globa, yra davusi savo sutikimą.

Šiame straipsnyje nurodyti nepilnamečiai vaikai turi būti nesulaukę atitinkamos valstybės narės įstatymais nustatytos pilnametystės ir neturi būti susituokę.

<...>.“

Minėtame 2018 m. balandžio 12 d. sprendime byloje *A ir S/ Nyderlandai* (C-550/16) Europos Sąjungos Teisingumo Teismas, nagrinėdamas tai, kada turi būti vertinamas pabėgėlio amžius, kad jį būtų galima laikyti „nepilnamečiu“, taigi jis galėtų naudotis Direktyvos 2003/86/EB 10 straipsnio 3 dalies a punkte nurodyta teise į šeimos susijungimą, konstatavo: „2003 m. rugsėjo 22 d. Tarybos direktyvos 2003/86/EB dėl teisės į šeimos susijungimą 2 straipsnio pradžia ir jo f punktas, siejami su šios direktyvos 10 straipsnio 3 dalies a punktu, turi būti aiškinami taip, kad „nepilnamečiu“, kaip tai suprantama pagal šią nuostatą, turi būti laikomas trečiosios šalies pilietis (**orig. p. 12**) arba asmuo be pilietybės, kuris atvykimo į valstybės narės teritoriją ir prieglobsčio prašymo šioje valstybėje narėje pateikimo momentu neturi 18 metų, bet vykstant prieglobsčio procedūrai sulaukia pilnametystės ir vėliau jam suteikiamas pabėgėlio statusas“.

24. Ši byla nėra analogiška pagrindinei bylai, kurioje priimtas tas Teisingumo Teismo sprendimas, nes, be kita ko, nėra nagrinėjamas pabėgėliu pripažinto nepilnamečio šeimos susijungimas, taip pat šiuo atveju nustatytas sprendimo priėmimo terminas, taigi teisė į šeimos susijungimą nepriklauso „nuo to, kaip operatyviai ši institucija išnaginėja <...> prašymą“ (55 punktas). <...>

Remdamasi šiais motyvais,

VALSTYBĖS TARYBA NUSPRENDŽIA:

pirma,

sustabdyti bylos nagrinėjimą; (**orig. p. 13**)

antra,

pagal Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo 267 straipsnio trečią pastraipą pateikti Europos Sąjungos Teisingumo Teismui šį prejudicinį klausimą:

„Ar 2003 m. rugsėjo 22 d. Tarybos direktyvos 2003/86/EB dėl teisės į šeimos susijungimą 4 straipsnio 1 dalies c punktas, prireikus siejamas su šios direktyvos 16 straipsnio 1 dalimi, turi būti aiškinamas taip, kad pagal jį, siekiant trečiosios šalies piliečius laikyti „nepilnamečiais vaikais“, kaip tai suprantama pagal šią nuostatą, jie turi būti „nepilnamečiai“ ne tik prašymo leisti gyventi šalyje pateikimo momentu, bet ir tuo metu, kai institucija *in fine* nusprendžia dėl šio prašymo?“

<...>

<...>